

ΟΡΑΜΑ

ΠΕΛΩΡΙΕΣ ΜΑΥΡΕΣ φολίδες σκίζουν το γρασίδι. Ένας γορίλλας βρυχάται και η γη σειεται. Μια διαπεραστική κραυγή ακούγεται από τον ουρανό. Γρασίδι, χώμα, πέτρες, δέντρα, τα πάντα ταρακουνιούνται. Ένα καρδιοχτύπι, παλιότερο και απ' τον ίδιο τον χρόνο, συνταράσσει τη γη. Μια σιλουέτα με κέρατα εμφανίζεται και στη συνέχεια εξαφανίζεται.

Έτσι άρχιζε πάντοτε το όνειρο. Ο Κόνορ ανοιγόκλεισε τα μάτια του, τυφλωμένος από το ξαφνικό φως. Τα κάλυψε με το χέρι του, στην προσπάθειά του να προστατευτεί, αλλά το φως με κάποιον τρόπο κατάφερε να διαπεράσει το δέρμα του. Κάτι χρυσαφί λαμπύρισε μπροστά στα μάτια του μα εξαφανίστηκε αμέσως. Για ένα δευτερόλεπτο του φάνηκε σαν να ήταν φύλλα. Με κόπο ανακάθισε. Το χώμα από κάτω του έτριξε, έτσι σκληρό και ξερό όπως ήταν.

Μια φωνή αντήχησε στον αέρα.

Κόνορ. Είναι το τέλος μιας εποχής. Σε χρειαζόμαστε.

Τέλουν; σκέφτηκε ο Κόνορ. Σταδιακά, συνειδητοποίησε πως το εκτυφλωτικό φως ερχόταν από τις φωτιές που είχαν εξαπλωθεί παντού.

«Κόνορ!»

Ο Κόνορ έστρεψε το κεφάλι του προς την κατεύθυνση που ακουγόταν η κραυγή. Κάτι του θύμιζε. Καθώς τα μάτια του προσαρμόζονταν στο φως, συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν κοντά στην άκρη ενός γκρεμού – και λίγο πιο πέρα ήταν η Μέιλιν, δεμένη με αλυσίδες. Όρμησε πάνω σε έναν Πρασινομανδύτη και τον έριξε στο έδαφος. Η Τζι έδειχνε απελπισμένη. Ο Ρόλαν έδινε μάχη με ένα πελώριο φίδι. Το φίδι είχε τυλιχτεί γύρω από τα χέρια του, σηκώνοντάς τον στον αέρα. Παραπέρα, η Αμπέκε με την Ουράζα απωθούσαν μερικές εκατοντάδες Κατακτητές.

Μπρίγκαν! Ο Κόνορ προσπάθησε να φωνάξει το όνομα του λύκου, καθώς σηκωνόταν όρθιος. Ήθελε να τρέξει και να βοηθήσει τους φίλους του. Γιατί του ήταν τόσο δύσκολο να κινηθεί; Έλα, Μπρίγκαν! Πρέπει να τους βοηθήσουμε, πού είσαι; Φώναζε και ξαναφώναζε τον λύκο του προτού καταλάβει πως βρισκόταν σε παθητική κατάσταση. Όμως κάτι δεν πήγαινε καλά. Όσο περισσότερο κοιτούσε ο Κόνορ το τατουάζ, τόσο εκείνο ξεθώριαζε, μέχρι που δεν μπορούσε να είναι σίγουρος αν βρισκόταν ακόμη πάνω του. Η καρδιά του σφίχτηκε από τρόμο.

Κόνορ.

Ο βρυχηθμός του γορίλλα ακούστηκε και πάλι, ταρακουνώντας τη γη κάτω από τα πόδια του. Ο Κόνορ κοίταξε τον μεγάλο βράχο πίσω του, όπου ο Ρόλαν πάλευε με το φίδι. Εκεί στεκόταν ο Μεγάλος Πίθηκος. Η μία του γροθιά έπεφτε βαριά και θυμωμένα πάνω στο στήθος του, ενώ στην άλλη κρατούσε ένα χρυσό σκήπτρο, το οποίο εξέπεμπε μια παράξενη, αιθέρια λάμψη.

Ο πίθηκος έστριψε το κεφάλι του προς το μέρος του Κόνορ και η απόκοσμη αυτή κίνηση έκανε το αγόρι να ανατριχιάσει. Η σκιά του κτήνους κάλυπτε όχι μόνο τον Κόνορ αλλά και τα πάντα γύρω του. Όταν ο πίθηκος τον εντόπισε, τα μάτια του μισόκλεισαν, μέχρι που έγιναν μικρά σαν κουμπότρυπες. Έλειπα βρυχήθηκε ξανά και του επιτέθηκε.

Τρέχα! φώναξε ο Κόνορ, αλλά τα πόδια του έμοιαζαν σαν να ήταν κολλημένα με πίσσα στο έδαφος. Προσπάθησε να πηδήξει προς τα εμπρός, μα μάταια. Οι κινήσεις του ήταν πολύ αργές. Πίσω του ο γορίλλας τον πλησίαζε με γοργά βήματα. Ο Κόνορ έτρεξε προς την άκρη του γκρεμού, αβέβαιος για το τι θα έκανε μόλις έφτανε εκεί. Σταμάτησε στην άκρη ισορροπώντας με τα χέρια του. Οι μπότες του σήκωσαν ένα σύννεφο σκόνης ρίχνοντας αρκετά χαλίκια στη χαράδρα. Δεν μπορούσε να πάει πουθενά.

Ο γορίλλας βρυχήθηκε. Ήταν κοντά του. Ο Κόνορ έσκυψε στο έδαφος. Γύρω του οι φίλοι του έχαναν τη μάχη, αντιμέτωποι με εχθρούς δυνατότερους από εκείνους. Οι Πρασινομανδύτες έχαναν και οι φλόγες σηκώνονταν μέχρι τον ουρανό, με φόντο μια χώρα που αργοπέθαινε.

Ο γορίλλας τον είχε φτάσει. Η μπότα του Κόνορ γλίστρησε. Προσπάθησε να πιαστεί από κάπου και συνάντησε την απειλητική ματιά του γορίλλα. Ταλαντεύτηκε στην άκρη του γκρεμού.

Ένας πελώριος αετός εμφανίστηκε ψηλά στον ουρανό. Τα φτερά του έλαμπαν, καθώς σκέπασε τον ήλιο. Ο Κόνορ κοίταξε ψηλά και, προς μεγάλη του έκπληξη, είδε τον Ταρίκ πάνω στον αετό. Ταρίκ! Είσαι ζωντανός! Τι ευτυχία και χαρά ένωσε με το που είδε το πρόσωπο του φίλου του! Ο Ταρίκ είχε έρθει. Όλα θα πήγαιναν καλά.

Ο Πρασινομανδύτης άπλωσε το γαντοφορεμένο του χέρι προς τον Κόνορ κι εκείνος τεντώθηκε για να το αρπάξει.

Μα δεν ήταν ο Ταρίκ.

Το πρόσωπο μεταμορφώθηκε. Τα ευγενικά, σοφά μάτια αντικαταστάθηκαν από ένα ζευγάρι ψυχρά και πονηρά μάτια. Ο Κόνορ ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Σέιν. Το αγόρι τού χαμογέλασε, αποκαλύπτοντας την οδοντοστοιχία του. Ο βρυχηθμός του γορίλλα ακουγόταν μαζί με τη βαθιά φωνή του Τέλουν. Ο Σέιν τράβηξε το χέρι του και ο Κόνορ είδε την άβυσσο που ανοιγόταν από κάτω του έτοιμη να τον καταπιεί.

2

ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ

Η ΤΑΝ ΕΝΑ ΠΑΓΩΜΕΝΟ πρωινό με ομίχλη στο Πρασινόκαστρο. Ο Ρόλαν τυλίχτηκε με τον μανδύα του –ή καλύτερα, με τον παλιό πράσινο μανδύα του Ταρίκ– και προχώρησε μέχρι την κυρίως είσοδο, όπου είχε δει την Αμπέκε με την Ουράζα δίπλα της να παρατηρούν το τοπίο. Το Κοραλένιο Χταπόδι κρεμόταν από τον λαιμό του και χτυπούσε στο στήθος του με κάθε βήμα που έκανε. Συνειδητοποίησε ότι το άγγιζε αρκετά συχνά. Έλειπα από όλα όσα είχαν συμβεί –την προδοσία του Σέιν, τη μεταστροφή της Μέιλιν, τον θάνατο του Ταρίκ– δεν μπορούσε να χάσει το ένα από τα δύο φυλαχτά που τους είχαν απομείνει.

Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που ο Σέιν είχε δραπετεύσει με τα φυλαχτά; Μερικές εβδομάδες; Του φαινόταν σαν να είχε συμβεί μόλις χθες. Και να, Πρασινομανδύτες από όλο τον κόσμο μαζεύονταν, ενώνοντας τις δυνάμεις τους για να αντιμετωπίσουν τους Κατακτητές. Το στόμα του Ρόλαν σφίχτηκε με δυσφορία. Εάν ο Ταρίκ ήταν ζωντανός, θα έλεγε στον Ρόλαν να μην ανησυχεί, να ηρεμήσει και να σκεφτεί καθαρά, να πενθήσει κι έπειτα

να συνεχίσει την πορεία του με καθάρια σκέψη. Αλλά το μόνο που ο Ρόλαν μπορούσε να κάνει εκείνες τις μέρες ήταν να βηματίζει ανήσυχα στο κάστρο, περιμένοντας την εντολή που θα τους επέτρεπε να προχωρήσουν στη μάχη για να κερδίσουν τα φυλαχτά, να σταματήσουν τον Κόβο τον Πίθηκο και να σώσουν τη Μέλιν.

Και να σώσουν τη Μέλιν.

Στο βάρος της σκέψης, τα δάχτυλά του σταμάτησαν για λίγο να αγγίζουν το Κοραλένιο Χταπόδι. Η διάσωσή της έμοιαζε αδύνατη. Μερικές φορές, όταν συζητούσε με τους άλλους, καταλάβαινε πως έψαχνε μάταια για τη Μέλιν προκειμένου να της πει ένα νέο αστέιο που είχε σκεφτεί. Ήθελε τόσο πολύ να την κάνει να γελάσει κι εκείνη δεν βρισκόταν εκεί. Ήταν πολύ μακριά.

Ο Ρόλαν αναστέναξε. Δεν μπορούσε να συνεχίσει να σκέφτεται όλα όσα είχαν πάει στραβά. Έκλεισε τα μάτια, πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να υποκριθεί πως ο Ταρίκ συνέχιζε να βρίσκεται κάπου μες στο κάστρο, πως η Μέλιν κοιμόταν στο δωμάτιό της. Ήξερε ότι τίποτα από όλα αυτά δεν ήταν αλήθεια, αλλά εκείνη τη στιγμή έπρεπε να πείσει τον εαυτό του πως ήταν, προκειμένου να κρατηθεί μακριά τις σκοτεινές σκέψεις.

Ο καιρός. Να μια καλή σκέψη. Θα σκεφτώ τον καιρό.

Για δέκατη πέμπτη φορά εκείνο το πρωί, ο Ρόλαν αναρωτήθηκε πόσο παράξενος ήταν. Διένυαν την εποχή της ξηρασίας, αλλά εδώ και μία εβδομάδα, καθώς ο Όλβαν οργάνωνε τον στρατό τους, ο ουρανός είχε πάρει χρώμα μολυβί κι έβρεχε συνεχώς. Ακόμη και τα ζώα συμπεριφέρονταν ξαφνικά παράξενα. Τα πουλιά αποδημούσαν νωρίτερα από το συνηθισμένο και κάθε φορά που ο Ρόλαν κοιτούσε ψηλά, μπορούσε να δει ένα σμάρι να κατευθύνεται νότια, σχηματίζοντας δύο γιγάντια V.

«Πήγαινε, Έσιξ», μουρμούρισε στο γεράκι του, το οποίο είχε κουρνιαώσει στον ώμο του. Εάν συνέχιζε να κάθεται έτσι βαριά πάνω του, η πλάτη του θα πιανόταν. «Ξέρω πως θες να κυνηγήσεις».

Αλλά ακόμη και η Έσιξ φαινόταν έξω από τα νερά της. Τίναξε τις σταγόνες του νερού από τον σβέρκο της και κούρνιασε ακόμη περισσότερο. Φαινόταν απόλυτα ικανοποιημένη έτσι όπως στεκόταν και δεν είχε διάθεση να κυνηγήσει. Ο Ρόλαν την παρατηρούσε για κάμποση ώρα. Όταν εκείνη άρχισε να περιποιείται τα φτερά της ουράς της, εκείνος προσπάθησε να αγνοήσει τον πόνο στον ώμο του κι αποφάσισε πως θα ήταν καλύτερο να την αφήσει στην ησυχία της. Δεν μπορούσε να την κατηγορήσει που αισθανόταν άσχημα.

Ίσως η αναμονή να έκανε κι εκείνη να αισθάνεται σαν λιοντάρι σε κλουβί, όπως ακριβώς και ο Ρόλαν.

Μέχρι να φτάσει στην είσοδο του κάστρου, οι ψιχάλες είχαν μετατραπεί σε βροχή. Το νερό μούσκεψε τον μανδύα του, προτού διεισδύσει μέσα από το ύφασμα. Η Ουράζα τους παρατηρούσε που πλησίαζαν. Η ουρά της κουνιόταν πέρα-δώθε. Αν και δεν ήταν το ζώο πνεύμα του, ο Ρόλαν υπέθεσε πως κι εκείνη ανυπομονούσε.

Η Αμπέκε στεκόταν δίπλα της, γέρνοντας πάνω στην αψίδα και χαϊδεύοντας το βελούδινο κεφάλι της λεοπάρδαλης. Δεν έκανε τον κόπο να τον κοιτάξει, όταν ο Ρόλαν ήρθε δίπλα της. Το Γρανιτένιο Κριάρι, το έτερο φυλαχτό που τους είχε απομείνει, ταλαντεύτηκε στον λαιμό της. Το ανοιχτό γκριζο μενταγιόν έκανε αντίθεση πάνω στο σκούρο δέρμα της.

«Ξέρω πως είσαι η Χορεύτρια της Βροχής στο χωριό σου», της είπε ο Ρόλαν, «αλλά δεν μπορείς να σταματήσεις τον πολύ χορό;» Κοίταξε εμφιατικά προς τον ουρανό.

Τα μάτια της Αμπέκε στράφηκαν φευγαλέα στον μανδύα του Ρόλαν κι έπειτα πάλι στο μουντό τοπίο. Δεν έδειχνε να γελά με το αστείο του και εκείνος δεν συνέχισε.

Ο Ρόλαν σοβάρεψε. «Ο Όλβαν λέει πως θα φύγουμε σύντομα, μέσα στις επόμενες μέρες».

«Είχαμε κανένα νέο μήνυμα;»

Κούνησε το κεφάλι του. Είχαν στείλει δεκάδες περισσότερα και γεράκια στους Πρασινομανδύτες και στους συμμάχους τους σε όλα τα έθνη, ελπίζοντας πως κάποιιοι θα λάβουν έγκαιρα την κλήση για βοήθεια, έτσι ώστε να ενώσουν τις δυνάμεις τους μαζί τους. Η Αμπέκε είχε στείλει αρκετά περισσότερα στο Νάιλο για να μεταφέρουν τα νέα στον πατέρα και στην αδερφή της.

Φίλοι, θα φύγουμε για το Στέτριολ σε μία εβδομάδα. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας.

Απ' όσο ήξερε ο Ρόλαν, ο πατέρας της Αμπέκε δεν είχε απαντήσει.

«Λυπάμαι», της είπε.

Η Αμπέκε κατένευσε, χαμήλωσε το βλέμμα και απομακρύνθηκε.

Ο Ρόλαν έσφιξε τα χείλη του, δίχως να μπορεί να πει κάποια εξυπνάδα. Γιατί δεν μπορούσε να σκεφτεί ένα καλό αστείο τώρα που το χρειαζόταν; Η Αμπέκε τον τελευταίο καιρό έμοιαζε χαμένη στις σκέψεις της, καθώς κοιτούσε τον ορίζοντα. Ήξερε ότι σκεφτόταν την προδοσία του Σέιν και πώς η Μέιλιν είχε αναγκαστεί να στραφεί εναντίον τους. Και από τον τρόπο με τον οποίο χαμήλωνε το βλέμμα της, καταλάβαινε ότι κατηγορούσε τον εαυτό της γι' αυτό.

Η Μέιλιν. Ο Ρόλαν μάλωσε ξανά τον εαυτό του που άφηνε τη σκέψη της να εισχωρήσει πάλι στον νου του, τη σκέψη που τον έκανε να στριφογυρίζει ανήσυχα στον

ύπνο του και να μην τρώει. Πού να ήταν άραγε; αναρωτήθηκε. Τι να σκεφτόταν;

Πώς να αισθανόταν κάποιος που δεν μπορούσε να ελέγξει τον εαυτό του;

Ο πόνος για την απώλεια της Μείλιν τον ενοχλούσε. Τα πήγαινε τόσο καλά μόνος του τόσα χρόνια. Αλλά τώρα ζωές ανθρώπων κρέμονταν από μία κλωστή, η απουσία τους τον πλήγωνε και δεν του άρεσε καθόλου.

Σαν να διάβασε τη σκέψη του, η Αμπέκε έγειρε το κεφάλι της προς το μέρος του και καθάρισε τον λαιμό της. «Σου πάει», είπε χαρίζοντάς του ένα χαμόγελο.

Ο μανδύας του Ταρίκ. Οι αναμνήσεις από την τελευταία μάχη του Πρασινομανδύτη τον κατέκλυσαν, η εικόνα των ματιών του Ταρίκ μόλις τον είδε να φορά τον μανδύα του λίγο προτού θυσιαστεί. Ο πόνος απλώθηκε στο στήθος του Ρόλαν, μέχρι που ένιωσε ότι δεν μπορούσε να αναπνεύσει.

Ωστόσο, στα λόγια της Αμπέκε βρήκε κάποια παρηγοριά. Ήταν λες και ο Ταρίκ δεν είχε χαθεί εντελώς. Ακόμη και τώρα, ο μανδύας τον προστάτευε. Η Έσιξ τινάχτηκε ξανά και σταγόνες της βροχής πετάχτηκαν παντού.

«Ευχαριστώ», μουρμούρισε. «Ποιος το φανταζόταν ότι τέτοια εποχή θα αναγκαζόμουν να τον φορέσω για να μείνω ζεστός!»

«Ο Όλβαν λέει πως οι Πρασινομανδύτες στο Νάιλο αναφέρουν κι εκεί παράξενα καιρικά φαινόμενα».

«Τι είδους φαινόμενα;»

«Πάγος καλύπτει τις λιμνούλες και τα ζώα δεν ξέρουν πώς να πιουν νερό».

Πάγος στο Νάιλο; Ο Ρόλαν προσπάθησε να φανταστεί την όαση, στην οποία είχαν βρει τον Καμπάρο, τυλιγμένα σε ένα στρώμα πάγου. «Ναι, μου ακούγεται σαν ένα τυπικό καλοκαίρι».

Η Αμπέκε δεν κατάφερε να μη χαμογελάσει. «Δεν θυμάμαι να είχα δει κάτι τέτοιο όσο ζούσα στο Νάιλο. Οι φυλές πρέπει να έχουν πανικοβληθεί».

«Ή απλώς κάνουν πατινάζ. Εγώ αυτό θα έκανα».

Το αστείο την έκανε να γελάσει. «Ναι, είμαι σίγουρη. Θα έφτιαχνες πατινία από ξύλο και οστά αντιλόπης».

Ο Ρόλαν χαμογέλασε πονηρά. «Πάω στοίχημα πως θ' άρεσε στην Ουράζα, τι λες;» Έκανε ένα νεύμα στην Ουράζα, η οποία τον κοίταξε κάπως ενοχλημένη.

Οι δυο τους χαχάνισαν λιγάκι κι έπειτα η καλή τους διάθεση χάθηκε.

Ο Ρόλαν κατάλαβε πως η Αμπέκε σκεφτόταν την τύχη του πατέρα και της αδερφής της. Με τις μπότες του έσκαψε το μουσκεμένο έδαφος. «Πιστεύεις πως είναι καλά;» τη ρώτησε.

Η Αμπέκε ανασήκωσε τους ώμους της. Στιγμαία ίσιωσε την πλάτη, θέλοντας να δείξει αυτοπεποίθηση. «Δεν το σκέφτομαι και πολύ», είπε κάπως επιφυλακτικά.

Ήταν τόσο προφανές πως έλεγε ψέματα που ο Ρόλαν θα το καταλάβαινε ακόμη και χωρίς τις ιδιότητες της Έσιξ. Παρ' όλα αυτά έκανε πως την πίστεψε. Είχε χάσει τον μέντορά του, τον μοναδικό άντρα που έβλεπε σαν πατέρα... αλλά ο πραγματικός πατέρας της Αμπέκε της είχε γυρίσει την πλάτη. Και ο Σέιν, τον οποίο η Αμπέκε πάντοτε θεωρούσε καλό της φίλο, την είχε χρησιμοποιήσει.

«Αμπέκε», είπε ξαφνικά ο Ρόλαν αγγίζοντας το χέρι της. Η Ουράζα κι εκείνη τον κοίταξαν ταυτόχρονα. «Άκου. Ξέρω τι περνάς. Δεν είναι ανάγκη να υποκρίνεσαι». Δίστασε κάπως. Ποτέ του δεν ήταν καλός στο να δείχνει τα συναισθήματά του. «Δεν φταις εσύ», είπε. «Ο Σέιν είναι αυτός που θα έπρεπε να αισθάνεται άσχημα, όχι εσύ. Δεν ήξερες. Αγαπάς κι εμπιστεύεσαι. Απλώς ήθελα να σου

πω... πως λυπάμαι που κάποιοι εκμεταλλεύονται την εμπιστοσύνη σου».

Η Αμπέκε τον παρατηρούσε για αρκετή ώρα. Ήταν ακόμη λυπημένη, αλλά ο Ρόλαν αισθάνθηκε να εξαφανίζονται από τα μάτια της τύψεις. Έπειτα από λίγο, εκείνη κατένευσε. «Ευχαριστώ», μουρμούρισε. «Λυπάμαι που σου πήρε τόσο καιρό μέχρι να εμπιστευτείς κάποιον».

Οι δυο τους παρέμειναν σιωπηλοί. Έπειτα από λίγο, ο Ρόλαν κούνησε το κεφάλι του και τη σκούνησε ελαφρά. «Ο πάγος θα φύγει, ξέρεις. Και είμαι λίγο τσαντισμένος που το Νάιλο μέχρι τώρα μονοπωλούσε τον ήλιο και τον γαλανό ουρανό».

Η Αμπέκε χαμογέλασε. Η Ουράζα γουργούρισε και κούρνιασε το κεφάλι της στο χέρι του κοριτσιού.

Ξαφνικά ο Ρόλαν αισθάνθηκε το βάρος της Έσιξ να φεύγει από τον ώμο του. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, εκτοξεύτηκε στον αέρα, αφήνοντας μια διαπεραστική κραυγή. Η κίνησή της παραλίγο να τον ρίξει στο έδαφος. Τινάχτηκε, καλύπτοντας τα αφτιά του, και την είδε να πετά στον ουρανό. «Ε!» της φώναξε ενοχλημένος. «Ξέρω πως είσαι φωνακλού, δεν χρειάζεται να μας το αποδεικνύεις κιόλας!»

«Τι κάνει;» ρώτησε η Αμπέκε.

«Δεν ξέρω. Μάλλον πείνασε». Αλλά τα αποδημητικά πουλιά είχαν απομακρυνθεί. Κάτι άλλο πρέπει να είχε τραβήξει την προσοχή της. Ο Ρόλαν κοίταξε την Έσιξ ν' απομακρύνεται – και τότε άρχισε να βλέπει μέσα από τα μάτια της.

Πετούσε ψηλά, πάνω από το κάστρο, και κοιτούσε κάτω χαμηλά, τις φιγούρες τους που στέκονταν στην είσοδο. Η ματιά της Έσιξ στράφηκε στις επάλξεις του κάστρου. Άφησε άλλη μια κραυγή που σήμαινε πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

Ο Ρόλαν κοίταξε πιο προσεκτικά. Πάνω στην άκρη μιας επάλξης περπατούσε μόνος του ο Κόνορ.

Ο Κόνορ δεν περπατούσε συγκεντρωμένος. Τρέκλιζε στην άκρη των επάλξεων, σαν να υπνοβατούσε. Οι τρίχες στον σβέρκο του Ρόλαν ορθώθηκαν. Τι στο Έρντας συνέβαινε; Ο Ρόλαν βλεφάρισε και η όρασή του επέστρεψε στο σώμα του. Έδειξε με το χέρι του ψηλά έντρομος.

«Είναι ο Κόνορ εκείνος εκεί;» είπε έκπληκτος.

«Τι;» αναφώνησε η Αμπέκε. Έστρεψε τη ματιά της στο σημείο κι αμέσως μισόκλεισε τα βλέφαρα, σαν να μην πίστευε αυτό που έβλεπε. Σχημάτισε με τα χέρια της ένα χωνί γύρω από το στόμα της. «Κόνορ!» φώναξε. «Ε, Κόνορ!»

Αλλά ο Κόνορ δεν την άκουσε. Έμοιαζε σαν να μην πρόσεχε τίποτα, ούτε καν πως περπατούσε στην άκρη της πολεμιστρας. Πού ήταν ο Μπρίγκαν; Ο Ρόλαν κοίταξε έντρομος στην κορυφή του πύργου, αλλά η φιγούρα του μεγάλου γκριζου λύκου ήταν άφαντη. Ο Μπρίγκαν πρέπει να βρισκόταν σε παθητική κατάσταση.

Ο Ρόλαν ανατρίχιασε, καθώς θυμήθηκε την παράξενη συμπεριφορά της Μέιλιν, την οποία τροφοδοτούσε η Χολή. Μήπως κι ο Κόνορ είχε επηρεαστεί από τη Χολή; Ο Ρόλαν ξαφνικά αισθάνθηκε την ανάγκη να φωνάξει τον Ταρίκ – μέχρι που θυμήθηκε πως ο Ταρίκ δεν μπορούσε πια να τους βοηθήσει.

«Έλα!» ψιθύρισε στην Αμπέκε και την έπιασε από το χέρι. Έτρεξε μέσα από την είσοδο προς τις σκάλες που οδηγούσαν στις επάλξεις. Ανέβηκαν τα σκαλιά δυο δυο. Ο Ρόλαν σχεδόν γλίστρησε σε ένα σκαλοπάτι, αλλά διατήρησε την ισορροπία του και συνέχισε. Η Ουράζα τους ακολουθούσε από δίπλα, με το ένα της βήμα να ισοδυναμεί με τρία δικά τους.

Μέχρι να φτάσουν στις επάλξεις, η Ουράζα βρισκόταν ήδη εκεί. Ο Ρόλαν σκούπισε τις σταγόνες της βροχής από τα μάτια του και η ματιά του στράφηκε στη φιγούρα του Κόννορ που παραπατούσε.

Όχι!

Η Έσιξ έκρωξε και βούτηξε για να πιάσει το αγόρι. Ο Ρόλαν έγειρε μπροστά όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Έπιασε τον Κόννορ τη στιγμή που εκείνος γλιστρούσε στο κενό.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ

Η ΕΣΙΕ ΒΟΥΤΗΕΕ και ταυτόχρονα ο Ρόλαν ούρ-
λιαξε. Τα νύχια της γαντζώθηκαν στο μανίκι από
τον μανδύα του Κόνορ. Το ύφασμα σκίστηκε – μα όχι
εντελώς. Για μερικά δευτερόλεπτα, ο Κόνορ αιωρήθηκε
πάνω από το κενό.

«Πιάσ' τον!» φώναξε ο Ρόλαν.

Η Αμπέκε βρισκόταν πιο κοντά. Έσκυψε στην άκρη
της έπαλξης και με το ένα της χέρι πιάστηκε γερά από
την πέτρινη πολεμίστρα. Έπειτα τέντωσε το ελεύθερο
χέρι της για να φτάσει το μανίκι του Κόνορ. Η Έσιξ φτε-
ρούγιζε από κοντά, αλλά με κάθε της κίνηση το ύφασμα
σκιζόταν περισσότερο, μέχρι που μόνο μερικές δεκάδες
κλωστές κρατούσαν τον Κόνορ από το να προσγειωθεί
στο έδαφος.

Η Αμπέκε τελικά κατάφερε να πιάσει το μανίκι του
Κόνορ. Το έσφιξε και τον τράβηξε προς το μέρος της. Το
αγόρι βόγκηξε. Τα μάτια του άνοιξαν για πρώτη φορά και
έδειχνε μάλλον αποπροσανατολισμένος. Έπειτα κοίταξε
κάτω και ταραχτηκε.

Οι κλωστές του υφάσματος έσπασαν. Ο Κόνορ έπεσε. Η Αμπέκε έσφιξε τα δόντια και τον κράτησε σφιχτά. Ο Κόνορ χτύπησε πάνω στον τοίχο, βογκώντας από τον πόνο. Η Αμπέκε τον κρατούσε από το μανίκι, αλλά το ένιωθε να γλιστράει από τη λαβή της. Τη στιγμή που πίστευε πως δεν θα τα κατάφερνε, η Ουράζα τέντωσε τον λαιμό της κι έπιασε με το στόμα της το χέρι του Κόνορ. Το δάγκωσε με προσοχή, ώστε να μην κόψει το δέρμα του με τα δόντια της.

«Τράβα τον!» φώναξε η Αμπέκε που συνεργαζόταν αρμονικά με την Ουράζα. Ο Κόνορ την κοίταξε και με το άλλο του χέρι της έπιασε τον καρπό. Έσφιξε το σαγόνι της. Ο Ρόλαν τη βοήθησε να τραβήξουν τον Κόνορ και μαζί τον ανέβασαν.

Οι τρεις τους κατέρρευσαν στο πάτωμα, τη στιγμή που δύο Πρασινομανδύτες έφτασαν τρέχοντας.

«Τι συμβαίνει;» Ήταν ο Όλβαν, ο οποίος φαινόταν συνοφρυωμένος.

Η Αμπέκε έμεινε ακίνητη, προσπαθώντας να ξελαχαινώσει. Δίπλα της η Ουράζα βλεφάριζε για να διώξει το βροχόνερο από τα μάτια της και κουνούσε την ουρά της. Έμοιαζε ταραγμένη και βρυχήθηκε στους Πρασινομανδύτες όταν την πλησίασαν.

«Εσύ να μας πεις», είπε τελικά η Αμπέκε στον Κόνορ, ο οποίος έμοιαζε αβέβαιος για το τι είχε συμβεί. Το μάγουλό του, που είχε βρει στο τείχος του κάστρου, είχε ήδη αρχίζει να μελανιάζει.

Ο Ρόλαν έτριψε τον ώμο του. «Ναι, τι στο καλό συνέβη; Μήπως προσπαθούσες να πετάξεις; Εάν αυτό ήθελες, καλό θα ήταν να ενημέρωνες από νωρίς την Έσιξ».

Ο Όλβαν έστρεψε τη διαπεραστική ματιά του στον Κόνορ. «Σκαρφάλωσες στις επάλξεις, αγόρι μου;»

Ο Κόνορ έμεινε αμίλητος. Η Αμπέκε τον παρατηρούσε καθώς εκείνος καθόταν οκλαδόν και σκούπιζε τις στάλες της βροχής από το πρόσωπό του. Έμοιαζε σκεφτικός. Δεν μπορούσε να μαντέψει τι μπορεί να σκεφτόταν, πέρα από το γεγονός πως μόλις και μετά βίας είχε καταφέρει να παραμείνει ζωντανός. Της πήρε λίγα λεπτά για να καταλάβει πως έδειχνε χλωμός, ενώ δεν μπορούσε να πει με σιγουριά εάν τα μαλλιά του είχαν κολλήσει στο μέτωπο από τη βροχή ή από τον ιδρώτα. Μαύροι κύκλοι απλώνονταν γύρω από τα μάτια του.

Ο Όλβαν τον βοήθησε να σηκωθεί, φόρεσε τον μανδύα του στον Κόνορ και τον απομάκρυνε από τις επάλξεις. Έκανε νόημα στην Αμπέκε και στον Ρόλαν να τους ακολουθήσουν. «Καλύτερα να προστατευτούμε από τη βροχή. Δεν είναι τρόπος αυτός να ξεκινάς τη μέρα σου».

Μια ώρα αργότερα, η Αμπέκε, ο Ρόλαν και ο Κόνορ κάθονταν στην τραπεζαρία με καθαρά ρούχα, τυλιγμένοι με κουβέρτες, και έτρωγαν ζεστό πόριτζ. Οι κοτσίδες της Αμπέκε εξακολουθούσαν να είναι πατικωμένες πάνω στο κεφάλι της από τη βροχή. Έτρωγε με ευγνωμοσύνη το πρωινό της και σκεφτόταν πως εάν το πόριτζ είχε και λίγα μπαχαρικά από το Νάιλο τότε θα ήταν ό,τι καλύτερο είχε φάει στη ζωή της.

Κοντά της, ο Ρόλαν καταβρόχθιζε το πόριτζ του δίχως καν να χρησιμοποιεί κουτάλι. Ήταν η πρώτη φορά μες στην εβδομάδα που η Αμπέκε τον είχε δει να τρώει με τόση όρεξη.

Ο Όλβαν και η Λενόρι κάθονταν κοντά, σαν να φοβούνταν πως και κάτι άλλο ακόμη θα συνέβαινε, εάν άφηναν μονάχο του τον Κόνορ. Ο Κόνορ απλώς ανακάτευε το

μπολ με το πρωινό του. Τα μάτια του κοιτάζαν το κενό και η Αμπέκε σαν να τον άκουσε να μουρμουρίζει. Ο Μπρίγκαν καθόταν δίπλα του με τη μουσούδα του πάνω στα πόδια του Κόνορ και ο Κόνορ του χάιδευε αφηρημένα το κεφάλι του.

Η Αμπέκε τελικά αποφάσισε να σπάσει τη σιωπή. Σκούνησε τον Κόνορ. «Λοιπόν... τι συνέβη;» τον ρώτησε επιφυλακτικά. «Υπνοβατούσες;» Δεν ήθελε να τον κατηγορήσει δυνατά γι' αυτό που όλοι φοβούνταν – πως και η Μέιλιν υπνοβατούσε, όταν η Γκέραθον ασκούσε έλεγχο πάνω της μέσω της Χολής. Αλλά ο Κόνορ κατάλαβε την ανησυχία στη φωνή της.

«Δεν είναι αυτό», είπε διστακτικά. «Τουλάχιστον, δεν νομίζω». Ο Κόνορ παρέμεινε σιωπηλός για λίγο ακόμα. Έπειτα άφησε το κουτάλι του και είπε: «Έχω αρχίσει να ονειρεύομαι ξανά... από τότε που ο Σέιν πήρε τα φυλαχτά». Ο Ρόλαν πήρε μια κοφτή ανάσα, αλλά ο Κόνορ συνέχισε: «Είμαι καλά, απλώς δεν έχω κοιμηθεί όπως πρέπει και ονειρεύομαι τα ίδια πράγματα κάθε βράδυ». Δίστασε κάπως. «Σηκώθηκα στη μέση της νύχτας και την προηγούμενη εβδομάδα... και κατάλαβα πως είχα σκαρφαλώσει στις επάλξεις».

Η Αμπέκε ανατρίχιασε. Δεν ήθελε καν να σκεφτεί τι θα μπορούσε να είχε συμβεί εάν ο Κόνορ δεν είχε ξυπνήσει εγκαίρως, καθώς εκείνη τη φορά δεν βρισκόταν κανένας τους εκεί για να τον βοηθήσει.

Ο Ρόλαν ανασήκωσε το φρύδι του. «Ξέρεις, θα μπορούσες να μας είχες μιλήσει. Θα χαιρόμουν να παραφυλάω έξω από την πόρτα σου για να σου ρίχνω μια στο κεφάλι κάθε φορά που θα προσπαθούσες να βγεις».

«Ο Ρόλαν έχει δίκιο», συμφώνησε ο Όλβαν. «Γιατί άφησες τον Μπρίγκαν στην παθητική του κατάσταση

έπειτα από το πρώτο περιστατικό και δεν είπες τίποτα στους φίλους σου;»

Ο Κόνορ ανασήκωσε τους ώμους του. «Θα το έκανα, αλλά την επόμενη νύχτα δεν συνέβη τίποτα. Έτσι νόμιζα πως δεν θα γινόταν ξανά. Κλείδωσα και την πόρτα του δωματίου μου, αλλά θα πρέπει να την ξεκλείδωσα στον ύπνο μου».

Η Λενόρι έγειρε μπροστά, με τις χάντρες του κολιέ της να κροταλίζουν. Τα μάτια της ήταν γεμάτα ανησυχία. «Τι είδους όνειρα βλέπεις, Κόνορ;» τον ρώτησε γλυκά. «Θυμάσαι;»

Ο Κόνορ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Άρχισαν πριν από μερικές εβδομάδες». Συνοφρυώθηκε. «Πάντοτε βλέπω έναν πίθηκο. Και σκιές από κέρατα. Ένα αστραφτερό φως. Χρυσά φύλλα». Ο Κόνορ κοίταξε έξω από το παράθυρο με απόμακρη έκφραση, σαν να ξαναζούσε το όνειρο. «Όλοι μας βρισκόμασταν στο μέσο μιας μάχης. Ο πίθηκος μου επιτίθεται. Πέφτω σ' έναν γκρεμό, αλλά ένας άντρας καβάλα σε έναν αετό περνά από πάνω μου. Αρχικά νομίζω πως είναι ο Ταρίκ που ήρθε για να με σώσει». Ο Ρόλαν πάγωσε στο άκουσμα του ονόματος του Πρασινομανδύτη. «Αλλά μόλις απλώνω το χέρι μου, βλέπω πως δεν είναι ο Ταρίκ, αλλά ο Σε...»

Ο Κόνορ σταμάτησε, μα παρ' όλα αυτά η Αμπέκε τινάχτηκε. Ήξερε ποιο όνομα ήταν έτοιμος να πει. Ναι, το ήξερε καλά.

Ο Κόνορ καθάρισε τον λαιμό του. «Τέλος πάντων, προσποιείται πως με σώζει κι έπειτα με αφήνει να πέσω», είπε κι έριξε στην Αμπέκε μια ματιά συμπόνιας.

Η Αμπέκε έσφιξε το σαγόνι της και προσπάθησε να διώξει τη σκέψη του Σέιν από το μυαλό της, αλλά της ήταν αδύνατον να μη σκεφτεί το πρόσωπό του, να μη φανταστεί

πώς έμοιαζε ο Σέιν καθώς απομακρυνόταν πάνω στην πλάτη του Χάλαβιρ μαζί με τα φυλαχτά. Και ο Κόνορ τον ονειρευόταν.

Πόσο ειλικρινής έδειχνε ο Σέιν τότε που σάλλαρε μαζί της για το Πρασινόκαστρο και την έπεισε να εγγωηθεί για εκείνον, όταν ζήτησε τη βοήθειά της και της είπε ψέματα, δίχως να παρεκτραπεί στιγμή από τον ρόλο του! Πόσο ανόητη ήταν που τον πίστεψε! Πολύ μου αρέσει που έχεις τόσο πίστη στους ανθρώπους. Είσαι εκπληκτική.

Οι λέξεις αντήχησαν γνώριμες και επίπονες στα αφτιά της. Πόσο ανόητη ήταν.

«Αμπέκε». Η φωνή του Κόνορ την επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Ε;» είπε αφηρημένα.

Και ο Ρόλαν την παρατηρούσε ανήσυχος. «Σε ρωτήσαμε εάν είσαι καλά».

Η Αμπέκε κούνησε το κεφάλι της, βλεφάρισε και ίσιωσε την πλάτη της. Τα χείλη της σφίχτηκαν. «Είμαι καλά», αποκρίθηκε. «Κόνορ, τι νομίζεις πως σημαίνουν τα όνειρα αυτά; Λες να είναι προφητικά; Νόμιζα πως δεν έχεις την ιδιότητα αυτή όσο ο Μπρίγκαν βρίσκεται στην παθητική του μορφή και είπες...»

«Το ξέρω», συμφώνησε ο Κόνορ. «Κι εγώ αυτό νόμιζα. Αλλά συμβαίνει κάθε βράδυ. Δεν ξέρω τι τα προκαλεί, αλλά ξέρω πως σημαίνουν κάτι».

«Τι σημαίνουν, τότε;» είπε ο Ρόλαν.

Ο Κόνορ πήρε μια βαθιά ανάσα. Τα μάτια του στράφηκαν προς τον Όλβαν, προτού επιστρέψουν στους φίλους του. «Ο Κόβο έχει αρχίσει να κάνει τις κινήσεις του. Νομίζω πως ο Σέιν και ο Ζερίφ τον έχουν συναντήσει ή θα τον συναντήσουν σύντομα. Μας περιμένει μια μεγάλη μάχη στο Στέτριολ».

Σιωπή απλώθηκε στην αίθουσα έπειτα από τα λόγια του Κόνορ. Μετά από μερικές στιγμές συνέχισε. «Δεν ξέρω τι σημαίνουν τα χρυσά φύλλα, αλλά... κάθε φορά που τα βλέπω, αισθάνομαι ένα καρδιοχτύπι κάτω από τα πόδια μου, κάτι πανίσχυρο βρίσκεται κάτω από το έδαφος».

«Η καρδιά των χωρών», μουρμούρισε η Λενόρι και όλοι στράφηκαν προς το μέρος της. Έγνεψε στον Κόνορ. «Υπάρχει ένας αρχαίος μύθος στις φυλές της Αμάγια για ένα μέρος του Έρντας από το οποίο προέρχονται όλα τα ζωντανά – οι άνθρωποι, τα ζώα, ακόμη και τα Μεγάλα Θηρία. Η ιστορία λέει πως σ' εκείνο το μέρος χτυπά ακόμη η καρδιά του κόσμου μας. Ίσως αυτό που αισθάνθηκες να ήταν το γενέθλιο μέρος του Έρντας. Εάν όντως είναι αυτό, τότε διακυβεύονται περισσότερα απ' όσα πιστεύαμε».

Η καρδιά της Αμπέκε σταμάτησε στιγμιαία. Είχε ακούσει τέτοιους μύθους όταν ήταν μικρό κορίτσι, ιστορίες που κατονόμαζαν το Νάιλο ως την πρώτη από τις χώρες.

Ο Ρόλαν καθάρισε τον λαιμό του. «Μήπως είδες τη Μείλιν;» ρώτησε με την ελπίδα να διακρίνεται στη φωνή του.

Ο Κόνορ συνάντησε διστακτικά τα μάτια του αγοριού. «Την είδα μαζί με την Τζι να μάχεται εναντίον των Πρασινομανδυτών, με τους Κατακτητές στο πλευρό της. Εξαφανίστηκε μες στον αχό της μάχης».

Ο Ρόλαν καμπούριασε αμέσως. Το πρόσωπό του σκοτεινιάσε και στράφηκε στο πόριτζ του. Η Αμπέκε μπορούσε να καταλάβει ότι ο Κόνορ είχε μετανιώσει που το ανέφερε.

Ο Όλβαν κοίταξε τους τρεις τους με την πιο παρηγορητική ματιά που διέθετε. «Όλα αυτά είναι οράματα, δεν έχουν πραγματοποιηθεί ακόμη», τους υπενθύμισε. «Τίποτα δεν έχει χαθεί. Και λάβαμε αρκετά νέα μηνύματα σήμερα το πρωί».

Η Αμπέκε έγειρε μπροστά με το που το άκουσε. «Από ποιον;»

«Οι φίλοι μας Φιν, Καλάνι και Μάγια θα φτάσουν στο Πρασινόκαστρο αύριο».

Η Μάγια! Η Καλάνι! Πόσο ήθελαν να τους ξαναδούν! Και τον Φιν. Η Αμπέκε περίμενε μήπως ακούσει κι άλλα ονόματα, αλλά ο Πρασινομανδύτης είχε ολοκληρώσει αυτά που είχε να πει και η αίθουσα βυθίστηκε και πάλι στη σιωπή. Το πρόσωπό της κατήφιασε. Δεν άκουσε το όνομα του πατέρα της. Γιατί ήταν τόσο έκπληκτη; Κι όμως, κατάφερε να χαμογελάσει. «Κανένας άλλος;» ρώτησε με ελπίδα.

Ο Όλβαν κούνησε το κεφάλι του, θλιμμένος που δεν μπορούσε να της δώσει καλύτερα νέα. «Έλειπα από την προφητεία του Κόνορ, δεν μπορούμε να περιμένουμε άλλο. Θα αναχωρήσουμε ξεχωριστά σε δύο ομάδες». Κοίταξε τους υπόλοιπους. «Αμπέκε, Ρόλαν και Κόνορ, θα ταξιδέψετε με μια μικρή ομάδα με τους καλύτερους Πρασινομανδύτες. Θα κινηθείτε γρηγορότερα και κρυφά έτσι, προκειμένου να ψάξετε για τη φυλακή του Κόβο και για τα κλεμμένα φυλαχτά. Εγώ θα ηγηθώ μιας μεγαλύτερης δύναμης από την άλλη κατεύθυνση και θα σας συναντήσω εκεί. Θα υπάρχουν πάρα πολλοί Κατακτητές στο Στέτριολ για να τους αντιμετωπίσετε μόνοι σας. Οι δυνάμεις μας θα αποτελέσουν έναν αντιπερισπασμό, προκειμένου να εισχωρήσετε και να ολοκληρώσετε την αποστολή σας».

Η σιωπή τούς τύλιξε ξανά. Η Αμπέκε είδε τα μάτια του Ρόλαν να πέφτουν πάνω στην άδεια καρέκλα δίπλα στη Λενόρι. Ο Ταρίκ θα καθόταν εκεί. Θα ήταν παρών στη συνάντηση αυτή και η παρουσία του θα του έδινε θάρρος. Τώρα είχε μείνει μονάχα το φάντασμά του. Η Αμπέκε ήξερε πως ο Ρόλαν τον σκεφτόταν. Έσπρωξε το μπολ με το πόριτζ, σαν να του είχε περάσει ξαφνικά η πείνα.

«Και ο Τέλουν;» μουρμούρισε ο Ρόλαν. Κοίταξε τριγύρω. «Έχει ακόμη το Πλατινένιο Ελάφι».

Η Λενόρι κούνησε το κεφάλι της. «Ούτε τον έχω δει ούτε έχω αισθανθεί την παρουσία του».

Ο Όλβαν σταύρωσε τα χέρια του. «Δεν έχουμε χρόνο να βρούμε τον Τέλουν και το Πλατινένιο Ελάφι. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο».

«Ο Κόνορ είπε πως είδε σκιά από κέρατα στ' όνειρό του», πρόσθεσε η Αμπέκε. «Ίσως εκεί βρούμε και τον Τέλουν, στην καρδιά του Έρντας».

Ο Ρόλαν συμφώνησε κάπως ανακουφισμένος που θα αναχωρούσαν. Εάν έπρεπε να περιμένουν κι άλλο για να βρουν τον Σέιν και να σώσουν τη Μέλιν...

Ο Κόνορ συνέχισε να δείχνει προβληματισμένος. Η Αμπέκε τον σκούνησε. «Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε, με το στομάχι της δεμένο κόμπο. «Μήπως είδες και κάτι άλλο;»

Ο Κόνορ κατένευσε. Αυτή τη φορά η ματιά του δεν στράφηκε στους φίλους του αλλά στα ζώα πνεύματά τους. Συνάντησε τη διαπεραστική ματιά της Έσιξ, έπειτα την Ουράζα που είχε ξαπλώσει στο πλευρό της Αμπέκε. Το χέρι του χάριδεψε τη γούνα του Μπρίγκαν.

«Στο όραμά μου είδα τον Μπρίγκαν, την Έσιξ, την Ουράζα και την Τζι στη μάχη. Είδα... είδα την Ουράζα να χάνει από τους Κατακτητές και το τατουάζ του Μπρίγκαν να εξαφανίζεται από το χέρι μου. Η Τζι ήταν αβοήθητη και η Έσιξ άφαντη».

Σιωπή απλώθηκε.

«Νομίζω...» είπε αργά ο Κόνορ, σαν να μην ήθελε να προφέρει τα λόγια, «πως τα ζώα πνεύματά μας ίσως να μην επιβιώσουν από αυτόν τον πόλεμο».